

Alma Mazlumun Ahınıçikar Aheste Aheste

– Ahmet Yüksel · 26 Şubat 2013

...Akşamüzeriydi, güneşli bir günün sonunda güneş batmak üzereyken birkaç arkadaş bir yerde oturduk beraberce çay kahve içiyor ve bir taraftan' da aramızda sohbet ediyorduk. Biz orada oturmuş sohbet ederken Mustafa isminde tanıdık bir dost geldi o da katıldı, aramızdaki sohbete.

....Mustafa dayı bizce yaşlı biriydi. Gerçi bizler' de yaşlıydık ama o bizden daha yaşlıydı. Saygıyla kalktık kendisine yer verdik. Bu da dâhil, orada hastalıklardan yaşadığımız hayattan ve yaşlılığımızdan falan bahsederken yanımıza bize yüzü pek tanıdık olmayan bir yaklaştı.

....Orada bulunan bizlere ve Mustafa dayı' ya selam verdikten sonra, Mustafa dayıya dönerek, sen buralarda durma git evine hazırlan, üç ayımız kaldı gitmemize, yanımda benimle beraber sen de geleceksin dedi. Ben ne demek istediğini anlamamıştım. Çünkü bu gelen adamı tanımıyordum. Laflarına da, karışmadım.

....Mustafa dayı ise bu tanımadığımız yüzü yabancı adamlarla, alay edercesine konuşarak, benim senin gideceğin yerde işim yok, sen hele önceden bir git bana' da gittiğin yerde kalacak bir yerler ayarla ben de daha sonra senin arkandan gelirim dedi.

....Ben onların bu konuşmalarından yine bir şey anlamamıştım. Onların kendi aralarında daha önceden konuşup kararlaştıkları ve beraberce gidecekleri bir yerler olduğunu düşündüğümünden üzerinde fazla durmadım. Oysa durum hiç de öyle değilmiş. Bunları söyleyen bu şahıs yanıımızdan ayrılınca, başladı Mustafa dayı bu adamın arkasından konuşmaya atıp tutmaya.

....İlk sözü "Alma mazlumun ahını, çıkar aheste, aheste dedi ." Yanımızdan ayrılan giden bu adamın arkasından. Neden böyle söylediğine biz bir anlam veremeyip nedenini ona sorunca başladı bunun geçmişinden bizlere bir öykü anlatmaya.

....Önce buradan şunu söyleyeyim, "Alma mazlumun ahını, çıkar aheste, aheste." dediği bu kişi ölümüne çok az kalmış yaklaşmış biri bir kanser hastası olduğunu söyledi ve neden ölmeye yakın olan buna öyle dediğini onun arkasından anlatmaya başladı.

....Yıllar önce buldukları çevrede ayyaş, şarapçı, barbutçu olarak bilinen birinin, deniz kıyısındaki Falezlerin birinin içindeki mağaralarda ölüsü bulunmuştu. Bu kişiyi çevrede herkes alkolik şarapçı biri olan falezlerde yatıp kalkan bir gariban olarak biliyordu.

....Bu gariban bildiğimiz ölen kişinin hayatını anlatmakla başladı sözlerine. Meğer bu falezlerde yatıp kalkan sonra da bir gün falezlerin içinde, cansız ölü bedeni bulunan saç sakalı birbirine karışmış bu alkolik kişi, yine bu adam yüzünden o hale gelmiş zamanında.

....Bu ölen kişi bulunduğu şehirde, Elektrik malzemeleri ve tesisatı üzerinde iyi bir esnaf olarak çalışırken ve düzenli bir işi varken bir gün bunun eşini bu adam kandırarak kendisi başka bir kadınla evli olduğu halde, kendi eşinin üzerine kuma olarak kaçırmış meğer.

....Sebepler olarak da, kuma olarak kaçırdığı bu ölen adamın eşi, söylendiğine göre güya gençliğinde bu adamı tanıyor ve seviyormuş. Fakat onu kendisine vermemişler ailesinin isteği üzerine sevmediği bu ölen elektrikçi ile evlendirmişler. Fakat bu kadın ailelerin isteği üzerine bu ölen şarapçı elektrikçiyle

evlenince, mutlu olamamış, evli olduğu zamanlarda elektrikçi olan eşinden, gizli, gizli bu adamla orada burada buluşup bununla aşk hayatı yaşamaya başlamışlar.

...Evliyken eşinin başkasına kaçtığına üzülen diğer kişi ise, hayata küsmüş kahretmiş ve o günden sonra kendini içkiye kumara verince bir gün alkolik olmuş çıkmış. Elinde avcunda neyi varsa kumara içkiye yatırmış yok olmuş. Sonunda evsiz barksız bir kişi olarak orada burada gezen kâğıt toplayarak kendi geçimini sağlayan falezlerde yatıp kalkan ayyaş içkici şarapçı biri olmuş çıkmış.

.....Sonunda yaşadığı olaylara kahreden bu kişi bir kış günü ayazda kaldığı gecelediği bu falezlerde yatarken ölmüş ve ölüsü bulunmuş.

....Şimdi bu adamı orada yanımızda bulunan Mustafa dayı onun kanser hastalığından az bir ömrü kalmış olduğunu öleceğini bildiği halde, ve onun orada konuşurken haline üzüleceğine onun arkasından konuşarak neden orada “Alma mazlumun ahını, çıkar aheste, aheste” dediğini bizlere anlattığı bu öyküden öğrenmişim.

Garibin adına şarapçı derler.
Gelen vurur giden vurur tekmeyi.
Bu neden içerdir hiç demezler,
Ve bilirler tekme tokat dövmeyi.

Otur da bir dinle, nedir öyküsü.
Bir hanımı vardır, ömrün törpüsü,
Oysa şu kendisi, dünya dürüstü,
Elleri uysaldır bilmez dövmeyi.

İhaneti görmüş sevgi yolunda,
Yılan bulmuş gibi olmuş koynunda.
Şeytana uymadan kovmuş sonunda,
İçkiyle kumara, verir kendini.

Falezler sokaklar, olmuş hep evi,
Yine de üzmezmiş , bu hiç kimseyi,
Şaraptan kumardan, bulur çareyi,
Zamanla unuttur, aşkı sevgiyi

Akşam olur gitse girse inine,
Ekmek soğan yermiş yemek yerine,
Şükreder dururmuş, doyduğu güne,
Yanında yatarmış kedi köpeği.

Ölüm bu yakalar garibi kışın,

Derler bu ayyaştır, götürün atın,
Kılınmaz namazı, garip yatanın,
Öldüğü yer olmuş garibin yeri.

Ahmet Yüksel Şanlı er
26 Şubat 2013